

Sag C-57/96

H. Meints
mod
Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Nederlandse Raad van State)

»Forordning (EØF) nr. 1408/71 — ydelse ved arbejdsløshed —
forordning (EØF) nr. 1612/68 — social fordel —
forskelsbehandling begrundet i nationalitet — bopælsbetingelse«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat C. O. Lenz fremsat den 16. september 1997	6691
Domstolens dom (Femte Afdeling) af 27. november 1997	6708

Sammendrag af dom

1. *Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — fællesskabsbestemmelser — sagligt anvendelsesområde — ydelse ved arbejdsløshed — begreb — engangsydelse med et beløb, der alene bestemmes af modtagerens alder, og som pligtmæssigt skal tilbagebetales i tilfælde af nyt arbejdsforhold hos den tidligere arbejdsgiver — ikke omfattet [Rådets forordning nr. 1408/71, art. 4, stk. 1, litra g)]*

2. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — ligebehandling — sociale fordele — begreb — engangsydelse til arbejdstagere i landbruget, der ikke længere er beskæftiget som følge af nedlæggelse af deres tidligere arbejdsgivers landbrugsjord — omfattet*
(Rådets forordning nr. 1612/68, art. 7, stk. 2)

3. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — ligebehandling — sociale fordele — national lovgivning med krav om bopæl på det nationale område som betingelse for at yde en social fordel — ulovligt*
(Rådets forordning nr. 1612/68, art. 7, stk. 2)

1. Forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, finder ikke anvendelse på en godtgørelsesordning som den i hovedsagen omtvistede, hvorefter arbejdstagere i landbruget, hvis arbejdskontrakt er ophørt som følge af deres tidligere arbejdsgivers nedlæggelse af landbrugsjord, har ret til en engangsydelse — et tillæg til ydelserne ved arbejdsløshed ifølge den nationale sociale sikringsordning — hvis størrelse alene afhænger af modtagerens alder, og som skal tilbagebetales, såfremt modtageren på ny ansættes af sin tidligere arbejdsgiver inden for en periode på tolv måneder efter ophøret af arbejdskontrakten. En ydelse ved arbejdsløshed efter betydningen i artikel 4, stk. 1, litra g), i forordning nr. 1408/71 kan kun antages at foreligge, når ydelsen har til formål at erstatte arbejdsløn, der er bortfaldet som følge af arbejdsløshed, og at bidrage til den arbejdsløses underhold.

2. En ydelse, der udbetales som en engangsydelse til arbejdstagere i landbruget, hvis arbejdskontrakt er ophørt som følge af deres tidligere arbejdsgivers nedlæggelse

af landbrugsjord, må betegnes som en social fordel i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet, da retten til en sådan ydelse er indholdsmæssigt forbundet med modtagerens objektive status som arbejdstagere.

3. En medlemsstat kan ikke gøre tildeling af en social fordel i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68's forstand betinget af, at modtagerne af fordelene har bopæl på denne stats nationale område. En national retsforskrift må, medmindre den er objektivt begrundet og står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål, anses for at medføre indirekte forskelsbehandling, når den efter selve sin karakter er egnet til i højere grad at berøre vandrende end indenlandske arbejdstagere og dermed risikerer navnlig at stille de vandrende arbejdstagere ringere. Dette er tilfældet med en bopælsbetingelse som den i hovedsagen omtvistede, der lettere opfyldes af de indenlandske arbejdstagere end af arbejdstagerne fra de andre medlemsstater.